

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **L. B.**
bytem X
zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem,
advokátem se sídlem Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení,**
se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasně podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2020, č. j. X (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým žalovaná podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zastavila řízení ohledně žádosti žalobce o úpravu důchodu podle ustanovení § 25 odst. 7 zákona

č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci (dále jen „zákon o soudní rehabilitaci“), protože žádost o úpravu důchodu byla podána jako žádost zjevně nepřipustná.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o zamítnutí námitek žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce v námitkách uvedl, že dne 17. 7. 2019 požádal o příplatek k důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci, prvostupňovým usnesením žalovaná řízení zastavila a v odůvodnění uvedla, že zmíněný příplatek žalobce již obdržel od Sociální pojišťovny Bratislava. Žalobce v námitkách dále uvedl, že byl za minulého režimu nezákonně vězněn a později byl rehabilitován, je současně poživitelem i českého důchodu a o jeho žádosti měla žalovaná meritorně rozhodnout, neboť žalobce má právo na věcné rozhodnutí o jeho žádosti podle českých právních předpisů. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nejprve konstatovala, že žalobce prostřednictvím Sociální pojišťovny, ústředí v Bratislavě, požádal o český starobní důchod, který mu byl od 22. 1. 2019 přiznán v dílčené výši a který je vyplácen. Dne 17. 7. 2019 požádal žalobce o úpravu důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci, a to příspěvkem k důchodu podle ustanovení § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci. Žalobce byl v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 odsouzen za trestné činy ve věcech, na něž se vztahuje zákon o soudní rehabilitaci a byl rehabilitován. Zákon o soudní rehabilitaci však nestanoví postup pro období po rozdělení České a Slovenské Federativní republiky (dále jen „ČSFR“), a proto žalovaná vycházela z příslušnosti k právním předpisům, stanovené ve Smlouvě mezi Českou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, publikované pod sdělením č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva“) a ze Správního ujednání o provádění Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, publikovaného pod sdělením č. 117/2002 Sb.m.s. (dále jen „Správní ujednání“), přičemž Smlouva v čl. 20 odst. 1 stanoví, že doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR se považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení ČSFR nebo naposledy před tímto dnem. Správní ujednání pak v čl. 15 odst. 1 stanoví, že sídlem zaměstnavatele se rozumí adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku. Z evidenčních listů důchodového zabezpečení pak vyplývá, že žalobce byl v období od 5. 11. 1992 do 4. 5. 1993 zaměstnancem u zaměstnavatele Bytový podnik Spišské Podhradie se sídlem na území Slovenské republiky a tím se veškerá federální doba zaměstnání do 31. 12. 1992 považuje za slovenské doby pojištění. Žalovaná tedy vyšla z toho, že žalobce vazbu a výkon odnětí svobody vykonal za existence ČSFR, kdy se federální doba zaměstnání považuje za slovenské doby pojištění. Proto i k odškodnění výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody je příslušná Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě. Žalovaná tak v roce 2019 postoupila žádost žalobce o úpravu důchodu slovenskému nositeli pojištění, který žalobci upravil výši důchodu příplatkem, přičemž v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že důchod zvýšil za období výkonu trestu odnětí svobody ve III. pracovní kategorii za období od 6. 8. 1976 do 6. 11. 1977, od 11. 10. 1983 do 26. 5. 1988, od 26. 10. 1981 do 10. 11. 1981 a od 29. 4. 1982 do 7. 6. 1982, tj. za 74 měsíců a 14 dnů. Žalovaná není oprávněna rozhodnout věcně, protože vychází z příslušnosti k právním předpisům stanovené Smlouvou a proto v roce 2019 postoupila Sociální pojišťovně, ústředí v Bratislavě, žádost žalobce ze dne 17. 7. 2019 o úpravu důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci. Správní ujednání totiž v čl. 19 stanoví, že je-li žádost o dávku důchodového zabezpečení uplatněna u nositele zabezpečení jednoho smluvního státu a k rozhodnutí o dávce je příslušný nositel zabezpečení druhého smluvního státu, žádost se postoupí nositeli zabezpečení

tohoto druhého smluvního státu (přiznání příplatku k důchodu se stává součástí tohoto důchodu). Žalovaná postupovala i podle ustanovení § 12 správního řádu a postoupila podání příslušnému správnímu orgánu, přičemž meritorně nerozhodovala. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 10. 3. 2020 pak bylo řízení o úpravu důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci zastaveno, protože žalovaný žádost považoval za zjevně právně nepřípustnou. Žalované nezbylo, než námitky žalobce zamítnout, protože je považuje za nedůvodné a potvrdit prvostupňové rozhodnutí.

II. Žaloba

3. V žalobě žalobce namítl, že žádost o příplatek k důchodu podle ustanovení § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci je legitimní a mělo být o žádosti vydáno meritorní rozhodnutí. Pokud je žalobce poživitelem českého starobního důchodu a požádá českého nositele pojištění o příplatek podle zákona o soudní rehabilitaci, má být podle tohoto zákona rozhodnuto bez ohledu na to, jak věc posuzoval či neposuzoval slovenský nositel pojištění a bez ohledu na to, kde byl žalobce zaměstnán ke dni 31. 12. 1992. Žalovaná tak měla vyhodnotit, zda žalobce kritéria podle ustanovení § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci splňuje, či nesplňuje a žádosti vyhovět nebo ji zamítnout a poučit žalobce o opravných prostředcích.
4. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalované

5. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že zákon o soudní rehabilitaci stanoví v ustanovení § 25 dva způsoby odškodnění doby vazby a doby výkonu trestu odnětí svobody pro účely důchodového pojištění. V odstavcích 1 až 3 tohoto ustanovení je toto odškodnění upraveno zápočtem doby výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody, která se posuzuje jako pokračování v zaměstnání. Pokud by si žalobce zvolil tento způsob odškodnění, za „odškodňovací“ doby by byla považována období od 6. 8. 1976 do 6. 11. 1977, od 26. 10. 1981 do 10. 11. 1981, od 29. 4. 1982 do 9. 7. 1982 a od 11. 10. 1983 do 26. 5. 1988, přičemž všechna tato období spadají do tzv. federální doby zaměstnání za existence ČSFR. V odstavci 7 výše uvedeného ustanovení je toto odškodnění upraveno pevnými částkami, přičemž příplatek k důchodu se slučuje s důchodem. Úhrn důchodu a příplatku za důchod se považuje za důchod a sleduje režim stanovený podle obecných předpisů o sociálním zabezpečení. Volba způsobu odškodnění je plně v dispozici rehabilitovaného občana.
6. Zákon o soudní rehabilitaci nestanoví postup pro období po rozdělení ČSFR. Pro takové případy vychází žalovaná z příslušnosti k právním předpisům, stanovené ve Smlouvě a ve Správním ujednání. Čl. 20 Smlouvy stanovuje, který z nástupnických států bývalé ČSFR je příslušný ke zhodnocení dob důchodového zabezpečení získaných před rozdělením ČSFR (tj. před 1. 1. 1993) a k přiznání a výplatě důchodu za tyto doby. V daném případě podle čl. 20 Smlouvy je příslušným státem pro posouzení nároku na důchodovou dávku za československé doby pojištění Slovenská republika, tuto skutečnost je nutno respektovat i při posuzování žádosti o úpravu důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci. Uvedené ustanovení se týká nejen samotného nároku na důchod, ale i všech jeho součástí, zvýšení a příplatků, které se poskytují v souvislosti s dobami zabezpečení a jinými zohledňovanými dobami získanými v bývalé ČSFR, včetně důchodových nároků poskytovaných podle zákona o soudních rehabilitacích. Tento nárok upravuje mj. přiměřené hmotné odškodnění neprávem odsouzených osob, které se poskytuje též ve formě nároků v oblasti důchodového zabezpečení. Nemůže být pochyb o tom, že i na tyto nároky se vztahuje Smlouva (srov. čl. 2 odst. 1 písm. a) Smlouvy) a její čl. 20. Platí to nejen pro nároky vyplývající z ustanovení § 25 odst. 2 až 5 zákona o soudní rehabilitaci, ale z logiky věci i pro nároky podle ustanovení § 25 odst. 7. Tato problematika se podle čl. 3 odst. 5 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 nachází mimo věcnou působnost tohoto koordinačního nařízení. Podle žalované tak neexistuje důvod, proč nepoužít na žádosti

o odškodnění podle § 25 zákona o soudních rehabilitacích pravidla obsažená ve Správním ujednání.

7. Žalovaná vychází z faktu, že žalobce vazbu a výkon trestu odnětí svobody vykonával za existence ČSFR, kdy federální doba zaměstnání podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy se považuje za slovenské doby pojištění. Proto i k odškodnění výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody je příslušná Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě.
8. Žalovaná tak není oprávněna věcně rozhodnout o úpravě důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci, protože vychází z příslušnosti k právním předpisům stanoveným Smlouvou. Proto žalovaná v roce 2019 Sociální pojišťovně, ústředí v Bratislavě, postoupila žádost žalobce o úpravu důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci ze dne 17. 7. 2019.
9. Žalovaná proto závěrem uvedla, že za takto zjištěného skutkového stavu i nadále trvá na svém rozhodnutí ze dne 18. 8. 2020, č. j. X.

IV. Replika žalobce

10. Žalobce v replice především uvedl, že je poživatel českého starobního důchodu. Proto jeho žádost o příplatek k tomuto důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci je zcela legitimní a mělo by o ní být meritorně rozhodnuto.
11. Žalobce dále uvádí, že žalovanou zmíněný čl. 20 Smlouvy se týká „dob zabezpečení“ (viz zákon č. 155/1995 Sb.) a nikoli „odškodnění“ (viz oddíl šestý zákona č. 119/1990 Sb.). Žalobce dále k čl. 15 odst. 1 Správního ujednání uvádí, že tento žalovanou zmíněný článek se týká „sídla zaměstnavatele“, ale v daném případě nejde o příplatek za zaměstnání, nýbrž za nezákonné věznění. K čl. 19 Správního ujednání žalobce uvádí, že tento článek upravuje situaci, kdy žádost o dávku je uplatněna u nositele pojištění jednoho smluvního státu a k rozhodnutí o dávce je příslušný nositel pojištění druhého smluvního státu; v daném případě však o žalobcově českém důchodu rozhodla žalovaná, a proto je příslušná i k rozhodnutí o příplatku k němu. Výše uvedená ustanovení žalovanou nijak neopravňují, aby odepřela vydat meritorní rozhodnutí o příplatku k českému důchodu.
12. Žalobce na závěr uvedl, že na žalobě trvá.

V. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.)), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Napadené rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

16. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
17. Zdejší soud konstatuje, že jediným specifikovaným předmětem podané žaloby je posouzení, zda žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když o žádosti žalobce o příplatek podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci nerozhodla meritorně, ale věc postoupila Sociální pojišťovně, ústředí v Bratislavě, a následně řízení o žádosti zastavila.
18. Podle ustanovení § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci *poškozený může žádat, aby mu byly místo nároků vyplývajících z ustanovení předchozích odstavců poskytnuty měsíční příplatky k důchodu v částce: a) 20 Kčs za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody, ve kterém poškozený konal práce za zvlášť obtížných pracovních podmínek, které by odůvodňovaly jejich posuzování jako zaměstnání I. nebo II. pracovní kategorie, b) 15 Kčs za každý měsíc vazby a výkonu trestu odnětí svobody v ostatních případech. Příplatek k důchodu se poskytuje ode dne 1. 7. 1990, byl-li poškozený k tomuto dni poživitelem důchodu. Stane-li se poškozený poživitelem důchodu po tomto dni, poskytuje se příplatek k důchodu od přiznání důchodu. Příplatek k důchodu se vyplácí jen do výše, která spolu s důchodem nepřevyšuje nejvyšší výměru starobního důchodu stanovenou zvláštním předpisem.*
19. Podle čl. 20 odst. 1 Smlouvy se doby zabezpečení získané přede dnem rozdělení ČSFR považují za doby zabezpečení toho smluvního státu, na jehož území měl zaměstnavatel občana sídlo ke dni rozdělení České a Slovenské Federativní Republiky nebo naposledy před tímto dnem.
20. Podle čl. 15 odst. 1 Správního ujednání se sídlem zaměstnavatele rozumí *adresa, která je jako sídlo zapsána v obchodním rejstříku. Je-li zaměstnavatelem fyzická osoba, je sídlem adresa, která je v obchodním rejstříku uvedena jako místo podnikání; je-li zaměstnavatelem odštěpný závod nebo jiná organizační složka zapsaná v obchodním rejstříku, rozumí se sídlem zaměstnavatele adresa tohoto odštěpného závodu nebo organizační složky.*
21. Podle čl. 19 Správního ujednání *je-li žádost o dávku důchodového zabezpečení uplatněna u nositele zabezpečení jednoho smluvního státu a k rozhodnutí o dávce je příslušný (také příslušný) nositel zabezpečení druhého smluvního státu, žádost (popřípadě její kopie) se postoupí nositeli zabezpečení tohoto druhého smluvního státu. Obdobně si nositelé zabezpečení navzájem postupují podání občanů a doklady potřebné pro rozhodnutí (popřípadě jejich kopie). Nositelé zabezpečení si rovněž navzájem sdělují informace rozhodné pro posouzení dávkových nároků a rozhodování o nich. Podrobnosti budou řešeny v dohodě nositelů zabezpečení smluvních států.*
22. Podle ustanovení § 12 správního řádu *dojde-li podání (§ 37) správnímu orgánu, který není věcně nebo místně příslušný, bezodkladně je usnesením postoupí příslušnému správnímu orgánu a současně o tom uvědomí toho, kdo podání učinil (dále jen "podatel"). Má-li správní orgán, jemuž bylo podání postoupeno, za to, že není věcně nebo místně příslušný, může je usnesením postoupit dalšímu správnímu orgánu nebo vrátit jen se souhlasem svého nadřízeného správního orgánu. Usnesení vydaná podle tohoto ustanovení se pouze poznamenají do spisu.*
23. Mezi stranami je nesporné, že žalobce byl ke dni rozdělení ČSFR zaměstnán u zaměstnavatele Bytový podnik Spišské Podhradie se sídlem na území dnešní Slovenské republiky, jak rovněž vyplývá z evidenčních listů důchodového zabezpečení,

založených ve správním spisu. Rovněž je mezi stranami nesporné, že žalobce pobírá český starobní důchod, tzv. dílčí důchod.

24. Na základě toho, že pobírá český starobní důchod, požádal žalobce žalovanou o přiznání příplatku podle ustanovení § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci právě k tomuto českému důchodu.
25. Jelikož zákon o soudní rehabilitaci nestanoví postup pro období po rozdělení ČSFR a žalobce je slovenským státním občanem s přiznaným slovenským starobním důchodem, vyšla žalovaná z příslušnosti k právním předpisům stanovené podle Smlouvy a Správního ujednání. Jak uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, na základě čl. 20 Smlouvy ve spojení s čl. 15 Správního ujednání, se veškeré federální doby pojištění získané žalobcem do 31. 12. 1992 považují za slovenské doby pojištění, včetně doby zaměstnání vykonávaného žalobcem ve Věznici Prešov v období od 6. 8. 1976 do 6. 11. 1977, ve Věznici Ružomberok v období od 26. 10. 1981 do 10. 11. 1981 a v období od 11. 10. 1982 do 26. 5. 1988, včetně výkonu vazby v období od 29. 4. 1982 do 9. 7. 1982, jakož i doba zaměstnání získaná žalobcem v OKR Karviná v období od 1. 9. 1988 do 30. 4. 1991. Žalovaná tedy vycházela z faktu, že žalobce vazbu a výkon trestu odnětí svobody vykonal za existence ČSFR, kdy na základě výše uvedených ustanovení Smlouvy a Správního ujednání se federální doba pojištění považuje za slovenské doby pojištění a příslušným státem k posouzení nároku na důchodovou dávku za federální doby pojištění je tak Slovenská republika, a to včetně posouzení nároku na příplatek podle ustanovení § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci.
26. S uvedenou argumentací žalované se krajský soud ztotožňuje. Jak uvádí žalovaná, v zákoně o soudní rehabilitaci není uvedeno, jakým způsobem má být postupováno po rozdělení ČSFR (mj. ohledně příplatků k důchodům). Z toho vyplývá, že je nutno se řídit obecnými předpisy pro oblast sociálního zabezpečení, což žalovaná učinila a určila příslušnost k právním předpisům podle čl. 20 Smlouvy a čl. 15 Správního ujednání. Smlouva i Správní ujednání jsou předpisy upravující postupy po rozdělení ČSFR týkající se sociálního zabezpečení a tedy i důchodového pojištění (viz čl. 2 odst. 1 písm. a) Smlouvy), pod něž spadají i příplatky k důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci. V § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci je totiž výslovně uvedeno, že příplatky k důchodu budou poskytnuty až v souvislosti s přiznanou důchodovou dávkou. Je tedy nepochybné, že tyto příplatky jsou poté součástí přiznaného důchodu, řídí se předpisy týkajícími se důchodových dávek a příslušnost orgánů k rozhodnutí o příplatku se rovněž bude řídit režimem důchodových dávek. Rovněž z dikce celého ustanovení § 25 zákona o soudní rehabilitaci vyplývá, že uvedené dávky odškodnění jsou stanoveny pro účely důchodového zabezpečení, při posuzování nároků na tuto dávku je tak nutno se řídit i obecnými ustanoveními ohledně důchodového pojištění. Byť je tedy oddíl šestý zákona o soudní rehabilitaci jako celek označen jako „Odškodnění“, jak namítá žalobce, není pochyb o tom, že ustanovení § 25 se týká oblasti důchodového pojištění. V této souvislosti je tedy logická úvaha žalované, že pokud se doby neoprávněné vazby a výkonu trestu odnětí svobody vztahují k federální době pojištění a tyto doby pojištění jsou považovány v případě žalobce za slovenské doby pojištění, pak musí být k rozhodování o odškodňovacím příplatku k důchodu za tyto doby pojištění příslušné slovenské orgány sociálního zabezpečení.
27. Pokud žalovaná vycházela z příslušnosti k právním předpisům podle Smlouvy a Správního ujednání, správně poté došla k závěru, že není příslušná k věcnému

rozhodnutí o úpravě důchodu podle zákona o soudní rehabilitaci, jelikož k tomu jsou příslušné slovenské orgány sociálního zabezpečení, tj. Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě.

28. Žalovaná tedy po tomto závěru vycházela z čl. 19 Správního ujednání, který stanoví, že pokud je žádost o dávku důchodového zabezpečení uplatněna u nositele zabezpečení jednoho smluvního státu, tj. v daném případě u žalované, a k rozhodnutí o dávce je příslušný nositel zabezpečení druhého smluvního státu, tj. v daném případě Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě, žádost se postoupí nositeli zabezpečení tohoto druhého smluvního státu, což žalovaná učinila a žalobce o tom uvědomila.
29. Jak soud uzavřel výše, příplatek podle ustanovení § 25 zákona o soudní rehabilitaci je součástí důchodových dávek a tedy i na tento druh příplatku se vztahuje čl. 19 Správního ujednání, byť tuto skutečnost žalobce rozporuje. Jestliže soud shodně s žalovanou na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že příslušnými k rozhodnutí ohledně žádosti žalobce o příplatek jsou slovenské orgány sociálního zabezpečení, pak je nutné rovněž uzavřít, že žalovaná konala správně, když postoupila žádost „nositeli zabezpečení tohoto druhého smluvního státu“, tj. Sociální pojišťovně, ústředí v Bratislavě. Jelikož čl. 19 Správního ujednání neuvádí nic o tom, že by měl žádost postupující orgán zabezpečení vydat ohledně postoupení žádosti jakékoliv rozhodnutí, je nutno tento postup žalované aprobovat.
30. Byť tedy žalobce namítal, že žalovanou aplikované čl. 20 Smlouvy a čl. 15 a 19 Správního ujednání nelze na jeho případ použít, soud na základě výše uvedeného konstatuje, že žalovaná uvedená ustanovení použila správně. Jak uzavřeno výše, uvedená ustanovení se týkají stanovení příslušnosti k právním předpisům ohledně sociálních dávek pro doby pojištění před rozpadem ČSFR, přičemž příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci takovou sociální dávkou je, neboť je přiznáván pouze v souvislosti s přiznanou důchodovou dávkou. O žalobcově českém dílčím důchodu sice žalovaná rozhodla, nicméně přiznaný dílčí starobní důchod se týká dob pojištění, které žalobce získal v České republice a které získal až po rozdělení ČSFR, tedy v období od 1. 1. 1993. Je tedy zjevné, že o těchto českých dobách pojištění byla žalovaná příslušná věcně rozhodnout, na rozdíl od federálních dob pojištění vzniklých do 31. 12. 1992, které se v případě žalobce považují za slovenské doby pojištění a o nichž byla věcně příslušná rozhodnout pouze Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě, jak uzavřeno výše.
31. Následně po postoupení žádosti žalobce věcně příslušnému orgánu, tj. Sociální pojišťovně, ústředí v Bratislavě, vydala žalovaná prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu právní nepřípustnosti žádosti, jelikož totéž právo z téhož důvodu bylo žalobci již přiznáno Sociální pojišťovnou, ústředí v Bratislavě. Žalovaná přitom vycházela ze skutečnosti, že o žádosti o příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci rozhodla Sociální pojišťovna, ústředí v Bratislavě, rozhodnutím ze dne 25. 1. 2018 tak, že příplatek žalobci přiznala, přičemž žalované totožná žádost žalobce došla dne 23. 7. 2019.
32. K tomu soud konstatuje, že pokud žalovaná shledala obsah žádosti žalobce za věc rozhodnutou vzhledem ke skutečnosti, že o totožné žádosti žalobce o příplatek k důchodu podle § 25 odst. 7 zákona o soudní rehabilitaci již rozhodl slovenský věcně příslušný orgán sociálního zabezpečení, neměla žalovaná jinou možnost, než řízení

zastavit dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 365/2018 – 59, ohledně zastavení řízení pro zjevnou právní nepřípustnost žádosti). Žalovaná tedy nepochybila, když zamítla námitky žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo vydáno v souladu se zákonem.

33. Na závěr soud uvádí, že žalobci byl příspěvek podle ustanovení § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci přiznán Sociální pojišťovnou, ústředí v Bratislavě, výše uvedeným rozhodnutím ze dne 25. 1. 2018 v plné výši, tj. 15 Kčs za každý měsíc výkonu vazby a výkonu trestu odnětí svobody (tedy celkem za 74 měsíců a 14 dní příplatek činí celkem 1 117 Sk, v přepočtu 37,10 EUR měsíčně). Lze souhlasit s žalobcem, že uvedený příplatek je odškodněním za doby neoprávněně strávené ve vazbě či ve výkonu trestu odnětí svobody, avšak v nyní posuzovaném případě byl příplatek žalobci přiznán a k odškodnění žalobce dle zákona o soudní rehabilitaci došlo, resp. stále dochází v rámci pravidelných dávek starobního důchodu, který žalobce pobírá ve Slovenské republice. Žalobce tedy nebyl postupem žalovaného nikterak zkrácen na svém právu na plnou výši odškodnění ve formě příplatku k důchodu podle ustanovení § 25 odst. 7 písm. b) zákona o soudní rehabilitaci.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalované nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaná vycházela, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
35. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.
37. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne

jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za

něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. dubna 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce